

Dubbele reis

Natuurlijk wil ik op reis! Maar m'n ouders hebben er geen geld voor.

Natalie gaat morgen weg, het is de eerste dag van de zomervakantie en ik ben nog even bij haar langs gegaan om afscheid te nemen. Zij maakt zich druk om welke bikini ze zal meenemen, terwijl ik me afvraag hoe ik de vakantie zonder haar door moet komen. Ze is mijn beste vriendin. En mijn enige vriendin. Als zij op reis is zal ik mezelf moeten vermaken. Wij gaan nooit op reis. Ik ga hooguit een weekje met mijn ouders op zo'n suffe camping staan. Soms ben ik best jaloers op Natalie.

"Je moet naar huis!" Natalie wijst naar de klok. Het is waar, ik had beloofd om drie uur thuis te zijn en ik moet me haasten om de bus te halen!

Yesss! De bus staat er nog! Het was moeilijk om afscheid te nemen van Natalie. Ik zal haar nu zes weken niet meer zien. Helaas kon ik niet met haar mee... dat zou leuk geweest zijn! Terwijl ik in de bus zit en de buitenwereld langs me heen schiet stel ik me voor hoe het zou zijn als ik met Natalie mee op wereldreis ging. Langzaam zak ik weg in mijn fantasieën...

Ik mag met Natalie mee en ik ben mijn koffers aan het inpakken. Als ik net als Natalie twijfel welke bikini ik mee zal nemen besluit ik ze alle vier in te pakken. Het is natuurlijk wel mijn eerste, echte vakantie! Ik pak nog wat hoognodige spullen in en even later zit ik met Natalie en haar ouders in de auto naar Schiphol. Het is te mooi om waar te zijn...

Het is de buschauffeur die me hardhandig terug de werkelijkheid in zet. "Dit is de eindhalte. Iedereen uitstappen!" Zijn stem galmt door de bus. Als het tot me doordringt wat hij zegt flappen er bijna een paar vuile scheldwoorden mijn mond uit, maar ik kan ze nog net op tijd binnen houden. Ik storm de bus uit. Ik had er veel eerder uit gemoeten! Ik kijk om me heen. Waar ben ik? Dan zie ik een plaatsnaambordje. Amsterdam? Nu vloek ik echt! Een paar mensen kijken me verontwaardigd aan, maar dat kan me even totaal niks schelden. Ik ben kilometers ver van huis verwijderd. Wat moet ik doen?

Het is al laat en ik loop langs een station. In een hoekje staan allemaal grote kratten met etenswaren die vervoerd moeten worden. Ik ga in één van de kratten zitten. Het stinkt, maar dat kan me niets schelen. Ik vraag me af wat ik moet doen...

"Daar is het!" gilt Natalie. Ik zie het ook en we barsten uit in hysterisch gegil en gejuich. Als we de adembenemend grote vliegtuigen zien zijn we even stil, maar niet lang en we beginnen weer te juichen. In het vliegtuig is het fris en netjes. Nou ja, netjes? Veel mensen zitten onderuit gezakt op hun telefoon te kijken en etensverpakkingen slingeren rond de voeten van hongerige passagiers. Niet dat ik me daar nu druk om maak. Ik ga voor het eerst vliegen! De spanning giert door mijn lichaam. Gelukkig is Natalie bij me. Als we opstijgen ben ik misselijk van de opwindings en de zenuwen, maar het uitzicht is zo mooi dat ik al snel vergeet dat ik het eng vind om te vliegen.

"Maak u klaar om te landen." Klinkt een stem. Ik schrik wakker. Ben ik in slaap gevallen? Het is stikdonker en Natalie is weg...! Iedereen is weg... Ik heb het gedroomd! Ik wil gaan staan, maar ik stoot mijn hoofd en ik zak weer in elkaar. Als de werkelijkheid weer terugkomt weet

ik het weer; ik zit in een krat op het station. Maar die stem dan? Die zei dat je je moest klaarmaken voor de landing? Een angstig voorgevoel bekruipt me... Ik duw het deksel van het krat. Zou het echt...? Ik ben in een donkere ruimte die vol staat met kratten. Ik ben doodsbang dat mijn vermoedens juist zijn... En ja, op elke deksel staat "transportbestemming Portugal". Ik moet bijna kotsen van angst. O nee! Ik ben in slaap gevallen en in het krat getransporteerd naar Schiphol en daarna door een vliegtuig naar... PORTUGAL!!! O, nee...waarom moest dit mij gebeuren?

Ik krijg niet lang de tijd om na te denken, want ik hoor iemand praten en een luik een paar meter bij me vandaan gaat langzaam open. Door de kier straalt een lichtstrook tot aan mijn voeten. Snel verstop ik me achter een stapel kratten voor iemand me ziet. Ik heb namelijk geen vliegticket betaald en durf haast geen adem te halen als er iemand binnen komt. Ik zit zo stil mogelijk, maar door de ineens zo felle zon die de ruimte verlicht moet ik... En ja, drie angstaanjagende tellen later nies ik! Met het volume van een olifant nog wel! Voor ik weet wat ik doe ben ik naar buiten gerend. Ik hoor mensen schreeuwen, maar ik zie ze niet. Ik zie helemaal niets. Ik ren alleen maar zo snel mogelijk van de drukte weg. Als mijn benen het begeven zak ik onder een boom wanhopig in elkaar...

Door mijn tranen heen zie ik een meisje. Ze kijkt me aan met een mengeling van vreugde en verbazing. Het is Natalie! Even krijg ik weer hoop, maar dan bedenk ik me: Mijn fantasieën zijn vast weer op hol geslagen. Maar ze blijft staan. "Natalie? Ben jij het echt?" De verbazing in haar ogen wordt nog groter. "Ja, je ziet me toch?" Zonder nog na te denken stort ik me in haar armen.

Even later zit ik op een terrasje samen met Natalie en haar ouders. Ik ben dus in Portugal beland! Wat een geluk dat Natalie hier ook was! Haar moeder heeft gelijk mijn ouders gebeld en legt ze nu alles uit. Ik probeer ondertussen iets op te vangen van hoe ze reageren, maar ik weet zeker dat ze het niet leuk vinden. Natalie onderbreekt mijn gedachten. "Ik wilde je na de vakantie vertellen hoe spannend het was om hierheen te reizen, maar vergeleken met hoe jij hier gekomen bent stelt het niets voor!" Ik grinnik, maar ik weet niet of ik het wel grappig vind. "Je mag blijven!" Glimlacht de moeder van Natalie. "Yess!!! Ik ga op... Wacht...Wat???"

Ik kan het niet geloven, het is echt waar! Ik mag met Natalie mee op wereldreis! De komende weken ga ik lol maken, nieuwe plekken zien en avonturen beleven! Maar eerst slapen. De reis hierheen was best vermoeiend!